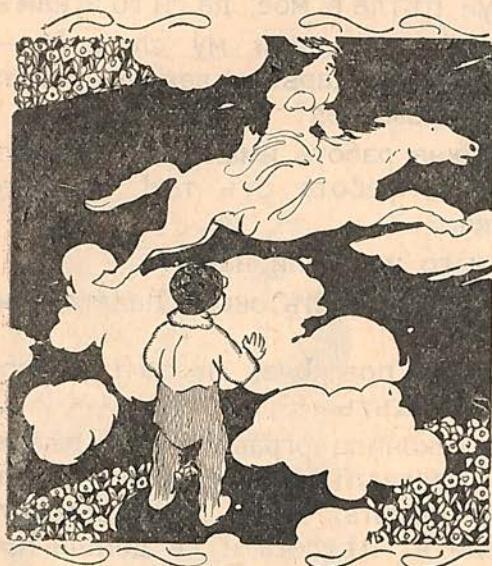


МАЛКИТЕ ПРИЯТЕЛИ

Живѣли нѣкога единъ дѣдо и една баба. Тѣ си имали едно внуче и едно пѣтле. Момченцето и пѣтленцето били такива приятели, че денемъ и нощемъ не се дѣлѣли. Заедно играли, заедно яли, заедно спѣли.



Минало се време, момченцето забравило малкия си приятель, но му било много тѣжно, че все самичко си играло.

Веднажъ бабата отишла на пазаря въ близкия градъ, дето живѣтель царьтъ. Минала край царския палатъ, гледа, и не вѣрва на очитѣ си. Тѣхното пѣтленце на покрива се покачило. Върнала се бѣрже бабата въ кѣщи и казала на дѣдото.

— Да не сѫ те излъгали очитѣ? — рекъль дѣдото.

— Стара си вече.

— Можетъ да съмъ стара, ама пѣтлето си познавамъ. — отговорила бабата. — Нашето бѣше. Само съ едно бѣло перо на опашката.

Затичалъ се дѣдото къмъ града: Право къмъ палата. По пжтя цѣла торба жито купилъ.

Веднажъ момченцето влѣзло въ кѣщи, да си вземе топката и като излѣзло, гледа: нѣма го пѣтлето. По пжтя само единъ конникъ отлетѣлъ и оставилъ цѣлъ облакъ прахъ следъ себе си. Разплакало се момчето, нито яде, нито пие: пѣтлето си иска. Чудили се какво да го правятъ. По доктори го водили, нищо не могли да му помогнатъ. Три дни и три нощи плакало, троха не хапнало.